

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

Leto LXXVI | 5. novembra 2017 - Buenos Aires, Argentina | Št. 19-20

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

»Kako smo danes veseli! ... in prav srečni, ker smo se zbrali, da z družinami, prijatelji in znanci slovesno obeležimo dva pomembna dneva: Pristavskega in Slovenskega.«

Tako je pozdravil popoldne vse navzoče predsednik Pristave g. Edvard Kenda.

Veselje, sreča, zadovoljstvo, lepo počutje, vse to se je odsevalo na obrazih navzočih. In bilo je popolnoma upravičeno. Preživeli smo lep dan. Da je prišlo do tega, je pa moralo preteči veliko vode pod mostom. Voda zlita v delo, potrpežljivost, sodelovanje, trud, iznajdljivost in še mnogo drugega. Ni bilo lahko, še posebno ne, ker smo imeli pred seboj dva velika izziva. Morali smo biti kos pripravi praznovanja Slovenskega dne in zlatega jubileja Pristave v obliki ali formatu, ki je povsem drugačen od tega, ki smo ga bili navajeni v predhodnih letih.

Praznik

V nedeljo 29. oktobra smo se domači in gostje udeležili dvojnega praznovanja. Domači smo začeli prihajati že ob devetih, da smo pripravili še zadnje podrobnosti. Malo nas je potrla dejstvo, da je začelo deževati. Vse je bilo pripravljeno na odprtem, pod milim nebom, ki nas tisto jutro ni pričakalo tako milo, kot smo si želeli.

Okoli desete ure so prišli tisti, ki so imeli na skrbi stojnice. Dež še ni prenehal in vsi smo bili v resnih skrbeh. Kasneje smo izvedeli, da se je obotavljanje lotevalo tudi ljudi po domovih. Niso vedeli kaj storiti. Nekateri so se kljub dežju odločili, da pridejo.

In tako so se okoli enajste ure že zbirali gostje na dvorišču pred zastavami. Udeležba ni zgleдалa najbolj številna, čeprav je dež že prenehal. Kljub temu, da nam vremenska napoved ni bila povsem naklonjena, smo sklenili, da praznovanja ne bomo pustili ob strani. Pri sveti maši smo se še posebno priporočili blaženemu Alojziju Grozdetu, čigar relikvije so bile na ta dan umeščene v kapelo sv. bratov Cirila in Metoda.

Pet minut po napovedanem času nas je s kratkim pozdravom nagovorila ga. Lučka Jerreb Oblak in smo zapeli himni ob dviganju argentinske in slovenske zastave, ki sta ju dvignila predsednik Pristave g. Edvard Kenda in predsednik Zedinjene Slovenije inž. Jure Komar. Ob glavnih zastavah so stali zastavonoše z argentinsko in slovenskimi zastavami ob spremstvu mladine in otrok v argentinskih in slovenskih narodnih nošah.

Takoj zatem smo se pa skupaj pomaknili v zgornjo kapelo sv. bratov Cirila in Metoda, kjer smo darovali sveto mašo za vse žive in rajne Slovence v Argentini. Mašo je daroval prelat dr. Jure Rode. Somaševali so: generalni vikar moronske škofije Jorge Oesterheld, pater Drago Lavrič in jezuitski provincial Ivan Bresciani, oba na obisku pri nas iz Slovenije, g. Franci Cukjati, g. Robert Brest in g. Toni Burja CM.

Pri sveti maši je sodeloval priložnostni zbor, ki se je ponovno zbral za to posebno priliko, pod vodstvom ge. Anke Savelli Gaser in Marjanke Grohar. Nekaj pesmi so zapeli tudi otroci ter mladci pod vodstvom Saši Jelenc Vodnik. Berili sta brala predsednika Pristave in Zedinjene Slovenije, evangelij pa je zapel g. Toni Burja. V pridigi je pa vse navzoče nagovoril dr. Jure Rode s spodbudnimi duhovnimi mislimi. Takoj po darovani maši so bile umeščene relikvije blaženega Alojzija Grozdeteta med petjem in molitvijo litanij.

Po zaključni pesmi se je navzoče ljudstvo pomaknilo v spodnje prostore, kjer so že čakale raznovrstne dobrote za pod zob. Gostje, ki so imeli posebna vabila, so bili priklicani v dvora-

50. PRISTAVSKI DAN & 62. SLOVENSKI DAN

Slike Marko Vomberger

“Kdor spoštuje preteklost, ima v rokah prihodnost”

no, kjer so bile pripravljene mize za njih. Vsi ostali gostje so se posedli okoli številnih miz, pripravljenih po vsem dvorišču. Naša srca so se razveselila, ko so oči zagledale že malo številnejše ljudstvo, kot ga je bilo videti zjutraj. Sonce, ki se je pokazalo na nebu je privabilo ljudi, ki so bili sredi jutra še v dvomih ali bi prišli na Pristavo ali ne. Velik živčav je nastal na dvorišču, ki ga ni utišala niti bogata in okusna ponudba jedi in pijač na različnih stojnicah, poleg glavnega kosila, ki ga je pripravila ga. Polona Havelka s pomočjo pristavskih mamic in nekaj mladih. Vsak si je lahko izbral, kar mu je bilo najbolj po godu.

Ob 14. uri je bilo napovedano kulturno dogajanje na odru, ki ga je g. Andrej Golob skupaj s sodelavci pripravil na mestu, kjer je nekdanje stal mogočni ombú. Zaradi jutranjega dežja se je urnik malo pomaknil, ker je bilo treba ponovno pripraviti vso zvočno napravo, ker bi jo sicer dež bil uničil. Tako smo lahko prisluhnili nastopajočim še med kosilom pri mizah, če je pa kdo želel od bližje slediti dogajanju na odru se je lahko pomaknil bližje k stolom, ki so bili pripravljene pred odrom v ta namen. Vsak je lahko izbral kaj početi. Program je bil dolg in obsežen. Celo popoldne se je nekaj dogajalo na odru. Zamisljeno je bilo, da bi se celotni program dvakrat zvrstil na odru, vendar tega ni bilo mogoče izvesti zaradi zamude, ki jo je povročil dež.

Kljub lepemu vzdušju in gladkemu potekanju dneva, je vse nas imela v skrbeh nenaklonjena vremenska napoved, saj smo po napovedi pričakovali dež okoli pete ure popoldan. Priporna blaženemu Alojziju ni bila zaman. Nekaj kapelj je padlo okoli napovedane ure in celo Dominik se je malo pošalil o »dež-man-u«, ko je predstavljal spominsko brošuro ob 50. letnici Pristave. Toda izgledalo je, da ga nekaj zdržuje. Kar je tudi omogočilo, da se je kulturni program izvršil do konca. Celotni kulturni program in format v katerem se je vršilo praznovanje sta si zamislila in izvršila kulturna referenta g. Boštjan Modic in ga. Andreja Bitenc Skubic.

Ob 16:30. uri so začasno ustavili kulturno dogajanje, da bi navzoče nagovorili s kratkimi pozdravi, najprej predsednik Pristave g. Edvard Kenda, za njim predsednik Zedinjene Slovenije inž. Jure Komar in nazadnje Veleposlanica RS ga. Jadranka Šturm Kocjan, ki je

tudi podala priznanje Pristavi Urada RS za Slovence v Zamejstvu in po Svetu. Izročila ga je v roke predsedniku Pristave. Nato je Zedinjena Slovenija izročila priznanje ge. Alenki Prijatelj in g. Marjanu Hribarju za njuno delo v slovenski skupnosti v Argentini, nazadnje pa še Pristavi ob 50. letnici.

Preden se je zopet spravil v tek kulturni program, so na oder stopili predstavniki vseh Pristavskih družin s petdesetimi zlatimi baloni v rokah, ki so jih po petju »Kol'kor kapljic ... » spustili v zrak.

In še ni bilo dežja. Še smo uživali ob nastopih posameznikov in skupin. Po zaključenem programu je skupina »Km 43« zaigrala nekaj slovenskih pesmi, tokrat že pred dvorano. Mladi in starejši so izrabili priliko, da so se zavrteli in zaplesali ob zvokih orkestra. Tema je že objemala dvorišče in vse kar je bilo razpostavljeno na njem. Tudi ljudi, ki so še vedno sedeli okoli miz, se pogovarjali, jedli, pili, ali plesali. Končno so se pojavile prve debele kaplje, ki so udarile na mize, stole in glave navzočih. Najprej so bile samo posamezne kaplje, ki so že napovedovale dež. A komu je bilo to mar? Saj je bilo praznovanje že skoraj mimo. Na veliko smo se zabavali in se lepo imeli. Nihče nam ne mora vzeti, kar smo že doživeli. Nič razočaranja ni bilo pri tem, ko smo morali začeti pospravljati mize. In ko je bilo že skoraj vsega konec, je nekdo odprl veliko pipo in skozi njo so se spustile na zemljo debele in goste kaplje dežja. Po vsem preživetem smo dobili še blagoslov. Veseli smo odhajali domov!

Za kulisami

Koliko se ni videlo in za kar večina ve, da je bilo tam, prisotno pred in po prazniku, ker bi brez tega ne bilo mogoče prirediti takšnega praznovanja.

Delo številnih, ki so v večji ali manjši meri pomagali pri pospravljanju, čiščenju, lepšanju, pripravljanju prostorov in kosila, zamisli in pripravi kulturnega programa, celodnevne dogajanja in še veliko več. Tokrat smo se tudi spustili k pripravi spominske brošure zaradi zlate obletnice Pristave in še razstave slik in umeštin, ki jih ustvarjajo Pristavčani. Tudi zgodovini Pristave je bila razstavljena v slikah in otroci Prešernove šole ter mladci so pripravili pla-

kat s 50 razlogi, zakaj radi hodijo na Pristavo.

Vsem sodelujočim naj gre iskrena zahvala in velik »Bog poplačaj« v imenu pristavskega odbora in odbora Zedinjene Slovenije!

Nekaj odmevov in misli

Skozi cel dan in v dnevih, ki so se temu sledili sem se pogovarjal z raznimi osebami in skušal od njih dobiti vtise. Enemu je bilo všeč to, drugemu ono. Spet drugemu ni bilo všeč to, kar je bilo všeč prvemu. O tem bi se lahko veliko pogovorili in si ne bi bili enotni, saj so okusi, želje, zanimanja in doživetja enih in drugih zelo različna. Večina je pa bila enotna v tem, da so bili na splošno zadovoljni. Všeč jim je bil format. Ljudje so lahko že od vsega začetka posedali okoli miz in si privoščili jed po izbiri, ki jih je bilo mnogo. Slano ali sladko, toplo ali mrzlo, veliko ali majhno, temno ali svetlo, itd.

In ko že govorim o temnem in svetlem, moram povedati, da je bilo oblikovanje tovrstnega praznovanja za nas pravi izziv. Človek je bitje, ki veliko naredi in dela iz same navade. Ugodnejše je ravnati se po starih, ustaljenih in že odobrenih navadah, strukturah, načinih in ravnanjih. Izzivu smo bili kos, toda prisotne so bile tudi napake. Nekatero smo premostili, mnogo je ostalo tudi nerešenega o čemer bomo morali še razmišljati in se pogovoriti. Potrebno bo premostiti tudi to, če hočemo zrasti, kot osebe in kot skupnost. Ni mogoče rasti, če ne priznamo naših osebnih in skupnih napak in pomanjkljivosti. Vsi jih imamo, kot posamezniki in kot skupnost. Seveda se pa na napake ne smemo kar navajati. Če venomer ponavljamo ene in iste napake pomeni, da se od njih ne učimo. Le te je treba prerasti.

In še misel ob geslu: »Kdor spoštuje preteklost, ima v rokah prihodnost!«. To ne pomeni, da moramo delati in se ravnati samo po starih običajih. Spoštovanje ne pomeni zastoj, prenehanje rasti. Ne pomeni, da ni več prostora za razvoj ali napredek.

Spoštovanje je upoštevanje in vrednotenje starega pri iskanju novega, ki nas popelje vedno bližje popolnosti.

Če ne iščemo novih možnosti, novih poti, ostanemo vedno pri starem, ne moremo zrasti.

Kakšna bo ta prihodnost? Kako nas bo našla? Kako bomo ohranjali stare navade, šege in vrednote v novem svetu, ki postavlja nam in še posebno naši mladini težke izzive za prihodnost?

Mladini moramo pri tem pomagati. Ne silimo, ker sila vzbuja upor. Raje spremljajmo, spodbujajmo z zgledom, vabimo, usmerjajmo ... Kar je pridobljeno iz ljubezni, ne bo z lahkoto zavrženo.

Ohranjajmo vrednote, kulturo in jezik v zavesti, da nas to osebno bogati in pri tem ne izgubljam zavesti, da gre za rast, še posebno za duhovno rast.

Misli in pogled mi ne moreta preko tega, da včasih vidim življenje v družbi samo kot nekaj prehodnega, nekaj minljivega, kar sicer tudi je. In usmerjanje moči v to, kar je minljivo bi se mi zdelo nesmiselno, če bi za vsem tem ne bilo nekaj bolj globokega, bolj obsežnega in bistvenega. Torej, ali ni bolj smiselno, da usmerjamo to naše osebno in družbeno življenje in delovanje čedalje bolj in bolj v to smer, ki nam omogoča približevanje temu kar je neminljivo in večno? Ali ni ta naš pravi cilj? Torej je vse, kar delamo smiselno le, če nas popelje do tega cilja. Ne izgubimo ga izpred oči!

M.M.

SPORED DNEVA

11.15 Zbiranje gostov, pozdrav (Lučka Jereb Oblak), dviganje zastav in himni.

11.30 Sv. maša (dr. Jure Rode, Franci Cukjati, Robert Brest, Ivan Bresciani, Drago Lavrič, Toni Burja in Jorge Oesterheld); poje pristavski priložnostni zbor (Marjanka Grohar in Anka Savelli Gaser) ter otroški zbor Prešernove šole (Saši Jelenc Vodnik), umestitev relikvij bl. Lojzeta Grozdeta.

- Razstava pristavskih umetnikov (slike: Veronika Zurc Boh in Karolina Kenda, fotografije: Cecilija Čop Stariha in Damijan Kopač)
- 50 let Pristave v fotografijah (sodelovale Helena Dolinšek, Ivanka Kočar Maček, Andrea in Sandra Bitenc Skubic ter Kristina Bitenc Zella) in plakat s 50. razlogi "Zakaj hodim rad na Pristavo?" (Prešernova šola in mladci).
- Pozdrav moronskega župana Ramira Tagliaferra.
- Kosilo

14.00 Začetek programa na prostem (Boštjan Modic):

- *Baires Polka*: Marko Medvešček, Branko Marinič, Toni Podržaj, Martin Marolt in Franci Žnidar - Avsenikove skladbe
- *Mauro Tundis* - solist
- *Vokalni kvartet*: Maruška Batagelj Klemenčič, Martin Dobovšek, Rok Fink in Jože Rožanec.
- *Dani Grbec*, O škodljivosti tobaka (Anton Pavlovič Čehov) - humoristični monolog.
- *Dominik Oblak*: predstavitev zbornika spominov ob 50. obletnici Pristave.
- *Jože M. Rožanec*: Pogled naprej (misli)
- *Tomi Lenarčič & Martin Seljak* - duet kitar
- *Pristavski zbor*: Marjanka Grohar - Ose shalom (Daniel Roitman, prir. Viviana Tabbush; klavir: Luka Kenda; Carnavalito del duende, Gustavo Leguizamón, prir. in kitara Washington Alderete)
- *Estreno*: Ludmi Smrdelj, Tomi Lenarčič, Marjan Loboda, Toni Oblak in Marjan Vombergar
- *Liliana Bohinc* (glas), *Osvaldo Postma* ("bandoneon") in *Roberto Guiet* (kitara in glas)
- *Folklorna skupina Pristava* - prekmurski svatbeni plesi in plesi iz Bele krajine ter Seljančice
- *#Sinnombre*: Ludmila, Saši in Ivo Smrdelj ter Toni Oblak

Sanhuški fantovski nonet - venček narodnih

- *Km. 43*: Martin in Tomi Marolt, Marjan Vombergar, Peter Kopač, Damian Marinčič in Danilo Žgajnar

Pozdravi (povezava Lučka Jereb Oblak)

Pozdrav predsednika Pristave Edvarda Kende Kako smo danes veseli! Pa ne samo veseli, danes smo prav srečni, ker smo se zbrali, da z družinami, prijatelji in znanci slovesno obeležimo dva pomembna dneva, Pristavskega in Slovenskega.

V začetku leta, ko smo začeli s pripravami na to praznovanje, smo v našem časovnem stroju odkrili, kaj vse se je naredilo na Pristavi. Kaj vse smo že doživeli! Koliko zglednih Pristavčanov je pripomoglo, da danes uživamo to kar imamo. A časovni stroj je treba poganjati, da gremo naprej. Sprejema in nalaga nove potnike, nov tovor poln dobre volje, edinosti, dela, optimizma, vzorca, predvsem pa upanja, da se ne bo ustavil. Če spoštujemo preteklost, bo naša prihodnost slonela na trdnih temeljih. Prepričan sem, da naša slovenska skupnost še ne bo izumrla, ne bomo je pustili v nemar. Kakor je bilo zapisano pred petdesetimi leti: "Ta temeljni kamen je novo ognjišče na Slovenski Pristavi. Kličemo božji blagoslov, da bi se vse, kar se bo na njem postavilo, dvignilo, godilo in živelo, bilo Bogu Očetu v čast in slovenskemu narodu v ponos." Ta je naša naloga. To je naše delo. Nekdaj naši starši, sedaj mi in nekoč naša mladina, naši otroci.

Hvala vsem, ki ste skrbeli ali se še trudite za obstoj našega ljubega doma! Bog živi vse Pristavčane! Bog živi vse Slovence!

Pozdrav predsednika ZS Jureta Komarja

Kaj vse je preteklo v teh pedesetih letih v tej naši Pristavi ki je trdno povezana skozi vsa ta leta z praznovanjem Slovenskih dnevov. Velik del naše zgodovine je v teh prostorih. Koliko petja, pogovorov, plesa, veselja in žalosti so pričeli ti prostori. To je naša preteklost katero moramo spoštovati. Ne samo da moramo smo dolžni spoštovati ker so del naših korenin iz katerih rase v prihodnost naša skupnost. Ta prihodnost za skupnost je velik izziv saj časi v svetu se spreminjajo a duh slovenstva moramo ohraniti. Zato je treba predvideti katere so spremembe in potrebe v skupnosti na kulturnem, vzgojnem, verskem in tudi športnem področju. Nove generacije sprejemajo odgovornosti v naši skupnosti, njihov pogled je morebiti drugačen a bistvo slovenskega duha je isto ki so naši predniki prinesli iz Slovenije na ta del sveta.

Pozdrav Veleposlanice RS Jadranke Šturm Kocjan in priznanje Pristavi Urada RS za Slovence v Zamejstvu in po Svetu

To je posebno srečanje, res je to že 62. Slovenski dan, hkrati pa zelo pomemben zlati jubilej Slovenske Pristave. Naj vam ob tej priložnosti iskreno čestitam in se vam zahvalim za vse, kar ste v teh 50 letih naredili za samo Pristavo in tudi širše slovensko okolje. Veliko je bilo narejenega, lepo ste danes povedali zgodovino tega doma, in kar je najbolj občudovanja vredno je to, da ste poleg prostovoljnega dela pri gradnji samih prostorov, ki so se širili, dali temu prostoru tako lepo slovensko vsebino. Prešernova šola, pevski zbori, oder, vse to je tisto, kar krepi identiteto Slovencev v tem prostoru. In zato vas lahko samo pohvalimo in zaželimo, da bi tako vztrajali in se lepo družili še na mnoga leta. Ko vidim družine in predvsem mlade, ki tukaj preživljajo lep popoldan, me ne skrbi za slovenstvo. Včasih rečemo, da nas ni veliko, ampak ko vidim tako lepo združeno in povezano lepo skupino, sem lahko samo zadovoljna. Dovolite mi, da vam ob teh priložnosti izročim tudi priznanje Vlade Republike Slovenije: Republika Slovenija, Urad Vlade RS za Slovence v Zamejstvu in po Svetu izreka priznanje in zahvalo, ki jo prejme ob 50-letnici delovanja Slovenska Pristava, Castelar, Buenos Aires, za dolgoletno delovanje na različnih področjih, povezovanje slovenske skupnosti in neprecenljiv prispevek k ohranjanju slovenske kulturne identitete v Argentini. Ljubljana, oktober 2017. Gorazd Žmavc, Minister.

Podelitev priznanj Zedinjene Slovenije Alenki Prijatelj in Marjanu Hribarju.

Podelitev priznanja Zedinjene Slovenije Slovenski Pristavi.

Dragi Pristavčani! V imenu organizirane Slovenske skupnosti v Argentini, vam iz vsega srca čestitam k 50-letnici vašega društva, ki je viden izraz vaše neomajne zvestobe slovenstvu, vaše vere in vašega smisla za skupnost. Ob prazniku zlatega jubileja, izražam spoštovanje in hvaležnost graditeljem in podpornikom Pristave, hkrati pa želim, da bi starejše in mlade še naprej povezovali v trdno prijateljsko vzdušje. Naše priznanje naj gre vsem članom in prijateljem Slovenske Pristave v tej spominski plaketi! Bog vas živi!

Po pesmi "Dom za vse ljudi" so pristavski otroci in odrasli ob petju "Kol'kor kapljic", spustili v zrak 50 zlatih balonov.

Zaključek: prosta zabava ob zvokih Km. 43.

PODELITEV PRIZNANJ ZEDINJENE SLOVENIJE

Od leta 1993 dalje je Zedinjena Slovenija ob praznovanju dneva slovenske državnosti podeljevala priznanje članom skupnosti, ki so s svojim delom na različnih področjih pripomogli k obstoju in rasti naše emigracije.

Upravni odbor je skupaj s predsedniki domov odločil, da se odslej to priznanje podeli ob priliki skupnega praznovanja Slovenskega dne, ob katerem smo združeni vsi Slovenci in Slovinci po srcu. Zato smo letos ta priznanja podali na našem 62. Slovenskem dnevu na Pristavi.

Prejemnika letošnjih priznanj za zaslužno delo v slovenski skupnosti sta Alenka Prijatelj in Marjan Hribar, v besedah, ki sledijo, je tajnik Zedinjene Slovenije na kratko povzel njuno življensko pot in opisal prispevek vsakega slovenski skupnosti:

Alenka Prijatelj

Alenka je bila rojena v Ljubljani, sredi vojne, osmi otrok v družini Ivana Prijatelja in Kristine Rotovnik. Bila je stara 3 leta ko se je družina odpravila na pot begunstva in tako je lep del otroških let preživela v italijanskih taboriščih, dokler jih božja volja ni pripeljala v novo obljubljeni deželo – Argentino. Tu je hodila v osnovno in srednjo šolo, na univerzo, zraven pa sodelovala pri mladinskem odseku nastajajoče slovenske skupnosti. Rada pove, da je bila del prvega literarnega krožka iz katerega je kasneje nastal Srednješolski tečaj. Z Jožetom Pozničem sta ustvarila družino, a kmalu je morala spet sprejeti drugačne božje načrte.

Že leta 1972 je začela poučevati v Slomškovi šoli, kjer je leta 1996 nastopila tudi mesto voditeljice, istočasno pa je bila aktivna še v odborih Slomškovega doma ter Zedinjene Slovenije in sodelovala na Srednješolskem tečaju. Leta 1997 jo je življenje z možem Marjanom Schifferjem spet popeljalo v Slovenijo, kjer sta živela 7 let. Ko se je vrnila v Argentino je kmalu spet prišla za delo v skupnosti, tokrat v Zedinjeni Sloveniji kot šolska referentka, nastopila je pa še mesto predsednice Zveze slovenskih mater in žena, kjer do danes vodi dobrodelno delovanje naših žena. Vedno je nasmejana in pripravljena pomagati potrebnim, danes ji je v največje veselje in ponos 7 mladih vnukov.

Priznanje društva Zedinjena Slovenija za zaslužno delo pri ohranjanju slovenstva, za dolgoletno poučevanje in vodstvo naših šolskih tečajev ter za skrb za pomoči potrebne rojake prejme Alenka Prijatelj.

Marjan Hribar

Rodil se je v Ihanu 14. aprila 1930 staršema Mariji Meše in Gregorju Hribarju. Pred njim se je rodil brat Zdenko. Osnovno in srednjo šolo je obiskoval v Sloveniji, delno že v težkih časih vojne. 15. maja 1943 so mu partizani umorili očeta, na kakšen način so pa izvedeli po petdesetih letih.

Maja 1945 je pričel pot v begunstvo skupaj z mamo in bratom. Taborišča Vetrinj, Peggez, Špital. Življenske razmere v njih so vsem znane. Vrstile so se vsakodnevne maše, molitev rožnega venca in litanije, igre, akademije, nastopi pevskih zborov, obiskovanje srednje šole pod vodstvom ravnatelja Bajuka in učne violine pod vodstvom dr. Angela Kalina.

1. januarja 1949 so iz taborišča odšli v Italijo, kaka dva tedna za tem pa v Argentino. Ukrcali so se na ladjo general Hollbrook in stopili na argentinska tla 5. februarja 1949. Nastanili so jih v "Hotelu za imigrante". Čez nekaj časa so si našli službo in stanovanje. S trdim delom si je izboljšal življenske razmere. Kulturno se je udeleževal pri zboru Gallus in igranju na violino pri spevoigrah in operetah.

Z bratom Zdenkom, Rantovim Francetom in drugima dvema družabnikoma, so ustanovili podjetje, ki še danes deluje. V tem času se je tudi poročil z Ljudmilo Smole in si z njo ustvaril družino.

Na prošnjo upraviteljice Slomškove šole, gospe Lenče Zupan Malovh, je leta 1971 začel poučevati v tej šoli, končal pa leta 1981, obe leti vključno. Pripravil je priročnik za slovensko slovnico za šesti, sedmi in osmi razred, ki jih je poučeval.

Čez nekaj let je bil povabljen za poučevanje na Srednješolskem tečaju ravnatelja Marka Bajuka. Začel je v prvem letniku, končal pa v četrtem in petem. Poleg popravljanja domačih in šolskih nalog, je pripravil skripta za slovensko slovnico za vseh pet letnikov. Doba poučevanja je obsegala 9 let, od leta 1986 do leta 1994, ko je odstopil, ker se mu je zdelo, da je bil že nekoliko prestar za takratno mladino. Od takrat naprej pa sodeluje s skupnostjo pri popravljanju in prevajanju člankov za slovenske časopise, brošure in kulturne organizacije.

Prosim, da se približa na oder g. Marjan Hribar in prejme priznanje ob spremstvu močnega aplavza.

Najlepša hvala vama za bleščeči zgled. Upamo, da bomo znali hoditi po poteh pridnega in nesebičnega delovanja še na mnoga leta, v prid naše slovenske skupnosti. Hvala lepa!

Zedinjena Slovenija

POGLED NAPREJ

odlomek

... Pristavo smatramo za slovenski dom, ker ni le prostor druženja - je sestavni del našega življenja in žarišče ljubezni. Ta se izraža v življenju in tihem delu med tednom in vsakem koncu tedna: pri slovenski sv. maši, na mnogih sejah, dejavnostih mladinskih organizacij, vajah folklorne skupine in zbora, učnih urah slovenske osnovne šole in ABC po slovensko, vsak petek ob prijateljskih večerih, v tihem in potrebnem delovanju odseka slovenske zveze mater in žena. Bodočnost Pristave in skupnosti bo slovenski prostor, kjer bomo ostajali povezani, razvijali svoje talente in z njimi bogatili vse ...

Ohranjati Slovenstvo ni lahko: je vsakdanja odločitev. Vsakdo odloča, kaj želi, kaj mu je drago in kaj zmore. Ko bodo moči pešale - vztrajajmo: vsako leto življenja naše skupnosti vzgaja novo generacijo.

Ni mogoče na splošno odgovarjati kakšen bo čut pripadnosti v bodoče: ta je deloma pogojen, na kako vsak dojema svojo identiteto. Identiteta ni le danost in odločitev, ampak tudi poklic: večina nas zbranih tukaj smo potomci Slovencev, rojeni v Argentini. Bog nam je dal pripadnost dvema narodoma sveta: slovenskemu in argentinskemu. Nekateri čutijo da je njihov prostor v Sloveniji, drugi razumejo da je njihov prostor v Argentini: za nekatere

re povezani v slovenski skupnosti, drugi že ne. A ne glede na to, mora vsak svoje korenine poznati in iz njih živeti: brez teh, nam manjka del naše biti. V tem si moremo in moramo pomagati in podpirati, kot do sedaj.

Naj med nami nikoli ne zamre spomin: da je nastal slovenski dom iz ljubezni do slovenskega naroda pod svobodnim soncem: da je od prvega trenutka potekala sv. maša in šola v slovenskem jeziku. Da so mnogi izbirali Argentino, ker je sprejela cele družine. Da zaradi katoliške vere, slovenskega naroda in svobode, mnogi naši predniki niso prišli do Argentine, ampak darovali življenje: ob prvih atentatih komunističnih revolucionarjev, med revolucijo, povojnih pobojih in umorih, ki so se dogajali na slovenskem ozemlju in izven njega, še mnogo let po vojni. Naj vsak potomec ve, da ima v nebesih sorodnika - mučenca, ki ga spremlja in kateremu lahko moli.

Bogu hvala za vero, slovenske korenine in svobodo! Hvala vsem, ki so jih posredovali in jih še vedno posredujete! Hvala za ves vložen čas, talente in sredstva v življenje naše skupnosti!

Pristavi in slovenski skupnosti, pa na še mnogo, plodnih let!

Jože Rožanec ml.

PREDSTAVITEV ZBORNIKA OB 50-LETNICI PRISTAVE

...Najprej moram razjasniti dvom, ki marsikoga tare. Kako to, da Pristavčani praznujemo zlato obletnico, ko pa vsi drugi domovi praznujejo 60 letnico ali še več?

Pristavčani danes praznujemo 50 let DRUŠTVA Slovenska Pristava. To se pravi, da se društvena zgodovina prične leta 1967. Kar je bilo prej pa je prazgodovina, čeprav se to ne sliši zelo lepo, ker je gotovo tudi kdo od vas prihajal sem, še v prazgodovini....

Za pripravo tega zbornika smo na sejah obujali spomine na tiste lepe otroške čase, na osebe, ki so nas vodile in zaznamovale. Iskali smo dokumente: zapisnike sej, pristavsko kroniko, ki jo je pisal g. France Pernišek, Glas s Pristave, ki je izhajal nekaj let. Pogovarjali smo se tudi s prvimi člani odbora in z drugimi osebami, ki so pripomogli k rasti in razvoju naše Pristave... V veliko pomoč nam je bil fotografski arhiv, saj so fotografije kar same od sebe govorile in nas popeljale v preteklost. Zanimivo je, kako se je podoba Pristave spremenila tekom teh 50 let. Komaj pogledamo na vrt, nam nekaj manjka. Ombuja ni več, imamo pa tega zraven. Tisti, ki ste poznali prejšnjega pa verjetno soglašate z menoj, da je tale ombu, v primerjavi s prejšnjim, še v plenicah.

Bilo je vedno več Pristavčanov in prostori so

postali pretesni. Leta 1966 je bilo ustanovljeno Društvo Slovenska Pristava, ki se je zavzelo za gradnjo novih prostorov. Ker niso imeli finančnih sredstev se je gradilo počasi. Vsak korak je bil velik napredek! Veliko je bilo osebnega in podarjenega dela. Lahko rečemo, da je Slovenska Pristava s srcem zgrajena. Od prvega odbora izpred 50 let so še med nami ga. Marjana Batagelj, g. France Rant in g. France Zorc. Zaslužijo si močan aplavz.

Nismo se pa samo gradnji posvečali. Bilo je in je še veliko drugih dejavnosti: Prešernova šola, gledališče, pevski zbori, folklorne skupine, mladinske organizacije... O vsem tem boste pa lahko podrobno brali v zborniku, kjer smo hoteli predvsem s slikami pokazati kako se je razvijalo pristavsko življenje skozi teh 50 let. Morda se bo kdo od vas našel na kakšni fotografiji.

Rad bi se zahvalil vsem, ki ste na katerikoli način pripomogli pri pripravi našega zbornika. Posebno še: Nadici, Moniki, Maruči za sodelovanje in prispevke in Saši Golob za oblikovanje zbornika. Posebna zahvala tudi Tjaši Lorbek za lektoriranje.

Hvala za vašo pozornost in uživajte ob branju našega zbornika!

Dominik Oblak

O BLAŽENEM LOJZETU GROZDETU

Ob umestitvi relikvij blaženega Lojzeta Grozdeta v kapeli sv. Cirila in Metoda na Pristavi.

Odkriti hočemo življenje tega mladega človeka. Njegovi lastni zapiski so zelo kratki in jedrnat, odraz njegovega značaja. Njegov razvoj se kaže v slovstvenih spisih, med katerimi je največ pesmi.

Lojze Grozde se je rodil 27. maja 1923 v Gorenjih Vodalah v prijazni kotlini pri Mokronogu. Sam je te kraje v peti šoli opisoval tako: »Sadni vrtovi, pisani travniki in zlate njive, še dalje tam zadaj pa pojo gozdovi. Bela cerkviča gleda s hriba pohlevno vasico pod seboj in prosí nanjo božji blagoslov.«

Lojzetovega prihoda v revni kmečki hiši niso pričakovali, saj je bil nezakonski otrok. Ko je bil Lojze star štiri leta, se je mati omožila in odšla v nov dom v dve uri oddaljeno vas.

Lojze je ostal brez matere v svoji rojstni hiši, kjer je živel s teto Ivanko.

»Mladost ti moja, Bog te blagoslôvi, kot črna noč so tvoji kratki dnovi, kot noč, ki jo oblaki zatemné, le redke, redke zvezde jo krasé,«

se je Lojze spominjal pozneje v četrti šoli.

Ko je s šestim letom začel hoditi v šolo, je v njem nekaj oživelo. Za učenje je dobil veliko veselje in bil kmalu najboljši v razredu. Na kmetih se rado zgodi, da bolj cenijo delo kakor knjige. Kjer je le utegnil, je bral; pri pestovanju svojih polbratov in na paši. Knjige in pa prosta narava — to je postalo veselje njegove mlade duše.

V šesti šoli je v pesmi »Samota« napisal:

Tako lepo je biti sam,
čeprav te ne pozna nihče,
čeprav nihče ne ljubi te,
le Bog z nebes na tebe zre.
Tišine spev — najlepši spev,
lepote božje je odsev,
ki v duši najde svoj odmev.
Nič nimam — vendar vse imam.

Na gimnazijo je prišel Lojze po nenavadnih okoliščinah. Majčkina kmetija in kopica otrok — kje naj bi dobili denar za šolanje? Gospa, pri kateri je teta služila v Ljubljani, je poskrbela zanj tako, da je naprosila raznih prispevkov pri dobrih ljudeh.

Stanoval je v dijaškem zavodu Marijanišče in obiskoval klasično gimnazijo. Na začetku se mu je bilo kar težko živeti v novi način življenja v zavodu, ki je bil povsem drugačen od življenja v svobodni naravi lepega dolenjskega podeželja. Postal je živahen, samozavesten, pogumen in podjeten.

Med sošolci se je uveljavljal kot literarni ustvarjalec. Postal je član dijaške Katoliške akcije in je sodeloval v zavodski skupini Marijine kongregacije. Zadnja leta gimnazijskega študija so bila leta bližajoče se svetovne vojne. Razmere so se vedno bolj zaostrovale. Za Lojzeta je napočil čas osebne poklicne odločitve. Svojo pot je iskal v poglobljeni molitvi, ki jo je združeval z delom za druge.

Med svojimi sovrstniki se je odlikoval kot marljiv dijak, predvsem pa je bil poznan zaradi svojega doslednega krščanskega življenja. S politiko se ni ukvarjal. Bil je izredno sposoben, izvrsten športnik, pesnik in vpliven dijak — maturant.

Za Božič leta 1942 se je odpravil iz Ljubljane domov na Dolenjsko.

Prav blizu je sveti večer,
čeprav ni nikjer še snega,
čeprav ni še konca vojska,
čeprav je še v srcih nemir.
Umijem si mlado srce
in z biseri ga okrasim,
z ljubeznijo ga prenovim —
glej, Detece božje že gre.

Ko je prišel do Mirne, so ga ujeli partizani. Pri njem so našli latinsko mašno knjižico, knjigo Tomaža Kempčana Hoja za Kristusom in knjižico o fatimski Materi Božji. Odvedli so ga v bližnjo gostilno in ga zasliševali ter ga dalj časa grozovito mučili.

Dne 23. februarja 1943 se je razkrilo, kaj se je zgodilo z dijakom Grozdetom, ki so ga sredi noči mučili na Mirni. Šolarji so hodili po gozdu in našli njegovo truplo. Na truplu so bili sledovi strašnega mučenja, truplo pa je bilo nestrohnjeno zaradi mraza, čeprav je ležalo že sedem tednov na prostem.

V sonetu Življenja boj beremo Grozdetove misli: »Divjaj življenje, jaz se ne podam, ne klone mi pred tabo moč duha, za temelj samega Boga imam.«

V ljubezni do Kristusa je komaj dvajsetleten daroval svoje življenje. Njegov grob na pokopališču v Šentrupertu je postal kraj številnih romanj. Že takoj po smrti so se mu ljudje v molitvi priporočali kot mučencu za vero. Glas o Grozdetovi svetosti in mučeništvu se je tako razširil povsod po svetu, kjer živijo Slovenci.

Papež Janez Pavel II., je na obisku v Sloveniji v svojih nagovorih dvakrat omenil Lojzeta Grozdeta. Med drugim je dejal: »Božji služabnik Lojze Grozde je samo ena izmed neštetihi nedolžnih žrtev komunizma, ki visoko dvigajo palmo mučeništvu kot neizbrisen spomin in opomin.«

Ob 50. obletnici Grozdetove mučeniške smrti je nadškofija Ljubljana začela cerkveni postopek za priznanje njegovega mučeništvu ter s tem za njegovo beatifikacijo in kanonizacijo.

27. marca 2010 je prišla iz Rima vesela novica za vse slovenske kristjane, da je sv. oče potrdil dekret o mučeništvu Božjega služabnika Lojzeta Grozdeta. S tem dekretom je bilo dano dovoljenje za slovesno beatifikacijo, ki je bila potrjeno 13. junija na Slovenskem evharističnem kongresu v Celju.

Zakaj na Slovenskem evharističnem kongresu? — Ker je Grozde dosegel duhovno zrelost v moči evharistije, ki je kruh močnih za sveto življenje in še posebej za junaško pričevanje, katerih zgled se odraža v številnih mučencih Cerkve.

Leta 2011 so njegove ostanke odnesli v svetišče v Zaplazu, nekaj kilometrov stran od njegove rojstne vasi. Stara in ogromna cerkev, nekdanj kraj mnogih romanj, je bila obnovljena, da sprejme Lojzeta v novem stranskem oltarju. Sedanji župnik Zaplaza je argentinski duhovnik Marko Japelj, sin slovenskih izgnancev.

Blaženi Lojze Grozde je pustil mnogo zapiskov. Eden izmed najbolj pomembnih zaradi svoje aktualnosti, in ki hkrati najbolje odraža njegovo zanimanje za zavzetost mladih, je zagotovo naslednji zapis:

»Mladi večinoma brezbrizno gledamo, kako se širi nevera. Čas je, da se dvignemo iz brezdelja. Pojdimo na delo. Zmaga je naša, ker je z nami Bog. Ne skrivajmo se. Smo katoliška mladina. Hočemo povsod Boga. Fantje, hočemo Boga v naši lepi Sloveniji. Velike naloge so pred nami. Apostolat laikov bo to zmožgel. Delavec med delavci, dijak med dijaki. Delati moramo za notranjo prenovitev, moliti in se žrtvovati. Besede brez dejanj nič ne koristijo. Resničen apostolat laikov je v požrtvovalnosti, v žrtvi in prijaznem pogovoru, ko gre beseda od srca do srca ...«

Maja leta 2012 je v Argentino prispela relikvija Lojzeta Grozdeta, namenjena preprosti cerkvi Señor de los Milagros, v Moronu. Tam jo je čakal župnik Franci Himmelreich, Grozdetov sošolec v mladosti pri Marijini kongregaciji. V nedeljo 20. tistega meseca med slovesno mašo postavilve relikvije blaženega Lojzeta v svoji cerkvi, je Franci izgovoril naslednje besede: "V tem svetu, kjer so mladi zmedeni in brez idealov, vam pravim, glejte, tukaj ga imate, to je ideal, ki ga lahko posnemate."

Po smrti duhovnika Franceta (padre Francisco) letos, je slovenska skupnost v Moronu prosila škofijo, da bi prestavili to relikvijo Lojzeta v prostore kapele slovenskega doma tega okraja. Prošnja je bila uslišana in preteklo nedeljo 29. oktobra smo praznovali novo postavitev relikvij blaženega Lojzeta Grozdeta.

Brez dvoma je radodarna gesta cerkve do slovenske skupnosti v Moronu pomenljiva, saj predstavlja lepo uresničitev vseh tistih sanj in upanj, ki so ga izgnani Slovenci vložili v to argentinsko zemljo. To je zgodovinski dogodek, ki ima neprecenljivo vrednost za te Slovence; mučenik bo prebival v hiši tistih, ki so tako kot on, trpeli preganjanje zaradi vere. Vsi so bili, kljub odrekanju in trpljenju, zvesti Očetu, saj niso nikoli dvomili v vero, ki pomirja in tolaži.

Jože Lenarčič

CHARLEYEVA TETKA NA ODRU NAŠEGA DOMA

Opisovati življenje, kjer je ljubezen prisotna je vedno prijetno in privlačno početje. Še prav posebej pa, ko se ljubezenski zgodbi obeta srečen konec. Človek si vedno želi, da bi ta čudež bil prisoten v lastem vsakdanu. In ko se na gledališkem odru pojavi ljubezenska komedija, ta na široko pritegne gledalce. Smeh je pol zdravja, pravi pregovor! In res je tako. Ob vsakodnevnih skrbih dobro denejo trenutki sprostitev, ki vzbujajo veselo razpoloženje. V Našem domu so bili minulega 8. oktobra, ob priliki 61-letnice, obiskovalci veselo presenečeni nad veseloigro Thomasa Brandona "CHARLEYEVA TETKA", ki jo je postavila na oder gledališka skupina iz San Justa. In uprizoritvi na srečo, so si na zadnji ponovitvi v soboto, 21. oktobra, zvečer ponovno ogledali odlično predstavo, ki je z lahkoto vzdrževala pozornost gledalcev prav do konca in še dlje...

Zgodba z zabavnimi zapleti in razpleti prikazuje ter poudarja veliko solidarnost med glavnimi liki. Čeprav proti lastni volji, je prisotna pomoč prijatelju v stiski. Lord Francourt Babberli - Babbo je pripravljen tudi blamiranja zaradi te potrebe. Trije navihani in nabriti študentje iz Oxforda (Nace Kržišnik, Ignacij Mehle, Marjan Vombergar) ga izigrajo in tako se pričnejo hudomušni pripetljaji.

Lordova prijateljka Charly Wickham in Jack Chessney sta do ušes zaljubljena v miss Any Spettique in miss Kitty Verdun. Zaradi navad za časa oxfordskih slavnih dni, se dekleta niso smele sestajati z gospodi na samem. Obisk Charleyeve bogate tete in priveditev kosila njej na čast je edina možnost sestanka z gospodičnima. Ko se tetka nenadoma zakasni nastane velika zmeda. Zato prijatelj Babbo prevzame mesto le-te. A situacija se še bolj zakomplicira, ko se tetki - vdovi in milijonarki - prikažejo snubci: polkovnik sir Francis Chessney in odvetnik Stephen Spettique. Zmešnjav še ni konec, kajti prikaže se prava tetka z varovanko Ello, ki se pa že nekaj časa pozna z lordom Babberlijem in sta tudi zaljubljena. Seveda se vse v redu razplete in vsak dobi kar mu gre.

Razvoj dejanj je učinkovit, pospeši se do te mere, da napetost vedno narašča. Igralci nas s svojim spretnim in zabavnim igranjem popeljejo v srčiko zgodbe. Posebno izstopa interpretacija Aleksa Puntarja, ki je s profesionalno natančnostjo odigral dvojno vlogo Babbota in (neprave) Charleyeve tetke. Šaljive kretnje, prilagojenost glasu ženskemu naglasu, noša »primerne« kostuma so dokaz, da stojimo pred igralcem s široko paleto gledaliških sposobnosti. Za nagrado ob ponujeni

Slike Barbara Kržišnik

altruistični pomoči, si je na koncu našel tudi izgubljeno ljubezen. Charly in Jack, to se pravi Erik Oblak in Sebi Žgajnar, sta prepričljivo predstavila prijatelja v zadregi, pripravljena sta bila tudi tvegati vse za pravo ljubezen. Njuni vlogi sta nosili težo osrednjih dejanj, saj sta bila povezovalna nit med vsemi prizori. Dovršeno osvojita in rešita različne pripetljaje. Tanka vest jima ne dopušča, da do konca izigrata varuha Spettiqueja, čeprav bi si to zasluzil. Svežino sta doprinesli mladi igralki Ani Malovrh in Marija Paula Mehle v vlogah miss Kitty Verdun in miss Any Spettique, ko sta navinno nasledali nepravilni tetki s prepričanjem, da jima bo le-ta izprosila dovoljenje za zaroko. Prijetno smo spremljali njun razvoj na gledališkem podu, saj smo ju že uživali v zelo različnih vlogah. Na oder se je tudi uspešno vrnil Marjan Urbančič, ki je primerno in suvereno odigral vlogo sira Francis Chessneya, prvega snubca tetke in očeta zaljubljenega Jacka. Poseben stavek gre za prekaljenega igralca Tonija Rovana, čigar simpatičen nastop v vlogi drugega snubca Stephena Spettiqueja je zbujal sočutje in istočasno smeh. Zelo posrečeni so bili prizori z Aleksom Puntarjem; vsak njun prikaz na odru je povzročil aplavz. Elegančnost in odlika je doprinesla prava Charleyeva tetka - donna Lucia D'Alvadorez, Marta Petelin, ki je morda odigrala svojo do sedaj najboljšo vlogo. Z umirjeno hudomušnostjo je spremljala vse zaplete in pripeljala nastopajoče in gledalce do viška, ko je sama vso stvar razkrila. S prav tako prepričljivim nastopom je odigrala svoje besedilo Lucijana Oblak v vlogi varovanke Elle Delahay, ki se na koncu zaveže z verigami ljubezni z Babbom. In nenazadnje, sluga John Brassat, ki ga je odigral

izurjeni igralec Vanči Štrubelj. S jasno izgovorjavo, svojo postavo in gestami si je osvojil častno mesto. Igralski ansambel je izenačen in izjemen, vsi igralci dosežejo fokus, ki ga že na začetku določita režija in scena.

Da je komedija težavna vrsta teatra ni novost, zato je treba poudariti adaptacijo režiserke Ivane Tekavec, ki je s posebnim čutom priredila igro za naš oder in našo publiko. Od oblek do glasbe, in od ambientacije do gledališke postavitve. Izognila se je klišejem, burki in bizarnosti, da bi nenavadne situacije postale skoro vsakdanje, brez izgube barvitosti komedije. Vsaka vloga je imela merilo pravega igralca, vsak igralec se je vživel v vlogo in dodal svoj osebni čar in nadih. Resnost s katero so se lotili vaj je postala sorazmerna nasmehu hvaležne publike. Ta je pa bila najboljša, ki si jo režiser in igralec lahko zaželi: radodarna s krohotom, drugič hihitanjem, a vedno z najboljšim razpoloženjem.

Velika zahvala naj gre Veroniki Malovrh in Ani Clari Zafra, ki sta s svojo spretnostjo pri maskiranju in s pričeskami zaokrožili lik vsake posamezne vloge. Posebno zaslugo imajo Lučka Bergant Uštar in skupina Luč & zvok San Justo, ki so s profesionalnim odnosom omogočili brezhiben nastop. Scenski mojster Tone Oblak je tudi tokrat izstopal z odlično sceno, katero je s pomočjo fantov in moč Našega doma postavil v užitek igralcev in publike.

Sanhuški igralski družini čestitamo za izborni in lepo podano slovensko besedo in jih spodbujamo naj še v naprej ohranjajo in udeležujejo gledališki talent, da ga bomo lahko še v bodoče uživali!

n.l.

SLOVENIJA SE PREDSTAVLJA V CORDOBI

V tem tednu smo zeleno srce Evrope ob pomoči parlamenta (legislature) province Cordobe in Veleposlaništva Republike Slovenije v Buenos Airesu pripeljali tudi v srce Argentine. Pod imenom »Eslovenia se presenta en Cordoba« smo združili predstavljanje Slovenije z osvetlitvijo njene poti do samostojnosti ter s čudovitimi podobami dežele, ljudi in znamenitosti.

24. oktobra popoldne je skupina Slovencev v Cordobi v dvorani Sala Regino Maders izvedla predavanje o zgodovini osamosvojitve »Eslovenia: un sueño, una realidad, breve historia de la Independencia de Eslovenia«. Zbranim gostom so članice predstavile pot Slovencev od konca Avstro-Ogrske do razpada Jugoslavije ter vse ključne odločitve, trenutke in korake, ki so bitko za samostojnost, tako vojaško kot diplomatsko, pripeljali do nove, samostojne evropske države. Zbrane sta pozdravila veleposlanica Republike Slovenije Jadranka Šturm Kocjan in v imenu Legislature gospod Sebastian Rossa.

Sledilo je slavnostno odprtje razstave »Siento Eslovenia. Me siento de 25.« v atriju Patio Evita. Gospa Šturm Kocjan je spregovorila o Sloveniji, njeni vlogi, podobni in ljudeh danes. Vse je povabila k uživanju ob podobah in nas nagovorila, naj se ob njih znova počutimo stari 25 let. Prosekretar Mariano Almada in sekretar Sebastian Rossa sta gostjo v duhu argentinskih navad obdarila s priborom za mate. Zbrani, med njimi številni Slovenci in potomci Slovencev, smo se z zanimanjem sprehodili med fotografijami, spraševali, obujali in ustvarjali spomine. Druženje je bilo slajše zaradi okušanja slovenskih dobrot. S svojo potico nas je počastila tudi ga. veleposlanica.

Postavitve 39 fotografij priznanih slovenskih fotografov, ki jo je pripravil Urad Vlade RS za komuniciranje – v Buenos Airesu je bila na ogled lani – je v slabem tednu v Cordobi privabila in navdušila veliko obiskovalcev: ljubiteljev Slovenije, popotnikov, skupin, naključnih radovednežev. Prepričani smo, da je pripomogla k prepoznavnosti Slovenije, njene kulture in ljudi tudi v tej argentinski provinci in odprla vrata novim projektom.

Maja Kračun

O PREVAVANJU SLOVENSKE KNJIŽEVNOSTI

Pod naslovom »PANORAMA DE TRADUCCION, EDICION Y CIRCULACION DE LA LITERATURA ESLOVENA EN ESPAÑOL« je imela Florencia Ferre 25. oktobra predavanje v prostorih od "Universidad de San Martin", v centru Buenos Airesa.

Organizator je bil Alejandro González, prevajalec in strokovnjak za slavistiko, zlasti rusko književnost, ki vodi program Interpress na tej univerzi.

Florencia je dobro poznana med nami, posebno po njenih prevodih in zaradi njenega interesa po širjenju slovenske literature. Disertirala je v glavnem o problemih s katerimi se sooča ob prevajanju slovenskih del v kasti-

ljščino, česar se ne opazi pri drugih jezikih. Tako se na primer v angleščino, nemščino, francoščino, prevaja skoraj pri priči – če delo seveda zanima, in kar pogosto celo v katalonščino (v tem času Katalonija prav na prvih straneh časopisov!). Navkljub navedenemu se v zadnjih časih zanimanje povečava.

Zanimivemu predavanju smo sledili sedeč ob veliki mizi, po uvodu samega Gonzáleza, in sledila je tudi izmenjava mnenj, vprašanja, pripombe.

Osredotočeno je bilo na prevajalce, v Sloveniji in drugje (Argentina), na probleme, ki se pojavljajo, na prevajanje v tandemu, na pomen in vlogo lektoratov slovenščine po svetu. Seveda

je omenila prevedene pisatelje, ki so v glavnem sodobni (Mojca Kumerdej, Suzana Tratnik, Jani Virk, Dušan Šarotar, Aleš Šteger, Svetlana Markovič, Primož Čučnik, Brane Mozetič, Peter Semolič, antologija slovenske poezije), prevajalce kot so Marjeta Drobnič, Simona Škrabec, Barbara Pregelj, Barbara Vuga (rojene v Sloveniji), in druge ne rojene v Sloveniji a tam stanujoče: Juan Octavio Prenz, Ana Cecilia Prenz, Pablo Fajdiga, Susana López Bargiela, Santiago Martín, primer za tándem v prevajanju Alamu-ta: Mauricio Wacqueza s Slavico Membrado Bursac, Mojca Jesenovec s študenti... v Argentini ne-Slovinci: ona sama (Florencia), Pablo Ar-raigada, pol slovenskega porekla Julia Sarachu. Verjetno najpomembnejši sodobni slovenski pisatelj, Drago Jančar, katerega dela so sicer pogosto prevedena v druge jezike, ima v kasti-ljščini samo "Zumbidos en la cabeza" (Šumenje v glavi) v prevodu Simone Škrabec za mehiško založbo Sexto piso; še en primer pomembne-

ga pisatelja z le enim prevodom v kastiljščini je Lojze Kovačič, z "Los inmigrantes" (Prišleki), za založbo Siruela jo je prevedel Xavier Farre.

Omenila je tudi pomen Veleposlaništva v Argentini, posebno v tem zadnjem obdobju, in seveda ustanove, ki podpirajo, pomagajo, pri širjenju prevajalskega dela in izdajanja, kot so Trubarjev sklad, JAK, Filozofska fakulteta v Ljubljani, Lektorati slovenščine, Društvo Slovenskih pisateljev, Fundacija Rudi Šeligo...

Predolgo bi bilo omenjati vse, o čemer se je razpravljalo in vse, ki so bili omenjeni, a slika ki jo je Florencia prikazala je vredna lokalnega (našega) zanimanja, tako kot podpora dogodkom, kot so na primer predstavitev novih prevodov, obiskov in srečanj s pisatelji iz Slovenije in podobne priložnosti, pri katerih, lahko pričam, se opazi prav žalostno število argentinskih rojakov.

Rok Fink

PRAZNIK SLOVENSKE BESEDE V BALANTIČEVI ŠOLI

V soboto 7. oktobra smo v Balantičevi šoli praznovali Slomškovo proslavo pod geslom »Praznik slovenske besede«. Pričeli smo s petjem slovenske himne. Zastavonoše so bili Santiago Miklič, Karolina Pugelj in Cecilija Grilj.

Gdč. Marta Petelin nam je podala nekaj misli ob tem prazniku. Besede je izbrala iz brošure, ki so jo izdali ob posvetu, ki je novembra 2014 potekal v Tinjah, na Koroškem, pod naslovom »Slovenščina- živ jezik v družini in javnosti«

Poudarila je, da je jezik del človekove identitete, osebne in skupinske. V jezik se je treba živjeti. Pri učenju in pri poučevanju sta neločljivo povezana srce in glava. Posebno je poudarila, da je treba dobiti občutek o smiselnosti jezikovnega učenja, ne le kot posledico šolskih ocen. Potrebna je živa raba slovenščine v družinskem in širšem družabnem okolju.

Za nastop so poskrbeli učenci od 5. do 8. razreda pod vodstvom gdč. Ivane Tekavec in gdč. Danice Malovrh. Zaigrali so zgodbo Frana Milčinskega o Butalskem zajčku. Na zelo lep, zanimiv in zabaven način so to pripravili. Zakaj? Ker so igrice kar trikrat ponovili z različnimi variantami: otroci prve skupine so bili navadni vaščani, druge skupine roboti, tretje pa Kitajci. Zelo lepo so nastopili in videli smo, da so zelo uživali. Starši so bili tudi zelo pridni, kajti otroci so bili lepo našepljeni in to je bilo delo njihovih rok.

Predstavili so nam zgodbo o Butalskem zajcu, o kateremu so se vaščani pritoževali, ker je rad jedel njihovo sladko deteljo. Odločili so, da bodo nekaj naredili, da zajčka spodijo. Dolgo, prav dolgo časa so modrovali: 2 tedna, 15 dni, 366 ur, pol meseca so razmišljali kako bi zajca spodili. Najprej so poskusili z lepo besedo, a ker ni učinkovala so poklicali policaja. Ta je ukazal zajcu naj se odpravi stran. Toda on ga ni ubogal. Prišli so do zaključka, da je edini način vojna. A do takrat je trava že tako visoko zrasla, da skozi njo niso mogli videti zajca, čeprav je ta z velikim veseljem še naprej zobal sladko, svežo travo. Ker ga niso videli, so se hvalili, da ga zdaj ni več.

Slike Lučka Oblak Čop

A so res bili tako pametni? Zgodba nas uči, da je takih »pametnih« ljudi povsod dosti: »česar ne vidijo ali ne marajo videti, pravijo, da ni. Točno tako: če ne pogledam v zvezek, nimam naloge. Če ne pogledam pod posteljo, nimam nič za pospraviti, če ne odprem knjige, nimam ničesar se učiti... kajne, otroci? Starejši pa ... Itak že veste, kje vas čevlji žuli!«

Nazadnje je voditeljica šole, ga. Irena Urbančič Poglajen, spregovorila nekaj besed v zahvalo in spodbudo. Nato smo še zapeli Slomškovo himno. Naj nas bl. Slomšek še naprej spremlja kot zgled in priprošnjik, da bomo vsak dan bolj vzljubili slovensko besedo in kulturo ter krščanske vrednote.

Uršula Urbančič

MENDOZA | Dan mamic in očkov

V nedeljo, 22. oktobra, po sv. maši med katero je pri pridigi naš dušni pastir g. Janez Cukjati omenil pomembnost družinskega življenja, ker moramo biti hvaležni roditeljem za življenje, vzgojo, za ves trud in skrb, so učitelji in otroci Slovenskega tečaja sv. Cirila in Metoda pripravili prisrčen poklon staršem.

Najprej je učiteljica Zofija Štumberger Šmon pozdravila navzoče in omenila, da letošnje praznovanje poteka v znamenju 100. obletnice Marijinih prikazovanj trem pastirčkom v Fatimi. Nedolžne otroke stare 6, 7 in 10 let je prosila: »Molite vsak dan rožni venec« z namenom, da vsi verni izprosimo božje dobrote zase in za revni grešni svet. Tudi v naši šoli je veliko otrok teh starosti.

Potem so učenci tečaja uprizorili prizorček »Direndaj na nebu«, napravljeni v priložnostne obleke. Ko se začne daniti, Petelin začne zbujati ljudi, istočasno se pa Oblak in žena Oblačica skupaj z Dežjem premestijo na zemljo, da namočijo žejne suhe kraje. Medtem so se njihovi sosedi na nebu Bliski, Gromi, Zvezdice, Luna, Sonce, ter ostali Oblaki igrali »Pokaži, kaj znaš« in uganjali pravi direndaj, da so se ljudje na zemlji spraševali, posebno policaj in župan, od kod to nenavadno vreme. To

je trajalo toliko časa, dokler se oče Oblak in mama nista vrnila na nebo ter napravila red.

Gledalci smo se z burnim ploskanjem zahvalili prisrčnemu igranju 34 otrok, učiteljicam ter kitaristu Pavlu Nemaniču za ves trud pri pripravi tako lepega in fantastičnega prizora.

Za sklep so otroci poklonili svojim staršem, poleg šopkov nageljnov, še duhovne šopke, spletene iz molitvic.

mb

LOS CUIDADOS DEL CUIDADO

Pogovor z avtorico nove knjige

Emma Teresa Urbančič nam je vsem znana kot Emi. Vedno nasmejana, nikoli pri miru. Doma je v Našem domu v San Justu, vendar jo lahko najdemo na prireditvah v vseh slovenskih domovih v Buenos Airesu. V slovenski skupnosti je vedno bila zelo aktivna: bila je predsednica SDO v San Justu, z mladino je sodelovala na mladinskih dnevih in drugih praznikih. Mlajši jo poznajo iz otroške kolonije v Cordobi in iz taborjenj skupine Mladcev & Mladenk. Spremljala je na potovanju v Slovenijo RAST XLII in skupino odbojkašev. Sodeluje v odboru Našega doma. Vedeli smo, da je tudi v svojem poklicnem življenju aktivna in uspešna, letos nas je pa presenetila še s knjigo "Los cuidados del cuidado - Abriendo alas al bienestar".

Emi, se lahko najprvo bralcem predstaviš?

Sem Emi Urbančič (Emma Teresa Urbančič), poročena z Aleksandrom Marušičem. Mama 4 otrok: Matjaža, Karine, Marjana in Tatjana. Ter Memi - stara mama - treh vnukov, ki jim je ime Felipe, Luki in Joahin.

Kakšno je tvoje poklicno delo?

Po poklicu sem višja medicinska sestra. Na področju oskrbe bolnikov sem bila zaposlena 23 let v različnih bolnišnicah: delala sem z dojenčki, z otroki, na porodniškem, kliničnem in kirurškem oddelku, ter v oddelku za presaditev kostnega mozga

Nadaljevala sem študije za profesorico zdravstvene nege in tudi diplomirala na področju duševnega zdravja, humanistike in družboslovja. Dokončala sem še študije doktorata "Salud Mental Comunitaria" in trenutno pripravljam doktorsko tezo.

Že 17 let pa sem tudi profesor in poučujem na univerzitetnem inštitutu Italijanske bolnišnice.

Kako je nastala zamisel za knjigo, kaj te je k temu navdihnilo? Je to tvoja prva knjiga?

Že doma, pri svoji družini, sem nabrala prve izkušnje z oskrbo in spoznala njeno vrednost. Mislim da je bilo ravno to, kar me je navdušilo, da sem se odločila za poklic. Med študijem sem postopoma spoznavala vrednost in dobivala se vedno več veselja do človeške oskrbe. Čutila sem, kako me to osrečuje, ko nudim nego in koliko mi negovalci posredujejo s svojim znanjem. Spoznavala sem, kako se ob poznanju različnih načinov delovanja moja sposobnost povečava.

Ko sem pričela s poučevanjem je ta občutek še narastel, posebno ko sem znanje delila z učenci in z njimi hodila na prakso. Ko

sem delila svoje izkušnje z učenci sem že čutila potrebo, da tudi pisno posredujem vsaj nekaj od vsega, kar sem se sama naučila od bolnikov in njihovih svojcev, ki zanje skrbijo. Poglabilo se je tudi moje zanimanje za delo sv. Matere Terezije iz Kalkute, občudovala sem njeno preprostost in ponižnost, in za veselje sv. Janeza Pavla II., katera sta mi postala vzor. Tako sem se odločila, da napišem to prvo knjigo "Los cuidados del cuidado", ki sem jo pisala celih 9 let.

Komu je knjiga namenjena?

Knjiga je namenjena vsem, tako mladini kakor tudi starejšim, saj poudarja potrebne smernice o tem, kako se pripraviti da postaneš skrbnik in negovalec. Vključuje čustveno in telesno nego, za spodbujanje zdravja in preprečevanje bolezni. Vsaka izjava o oskrbi se začne z vodnikom za razmislek, tako da se bralec lahko počuti del razvite nege. In kot primeri se predstavljajo še resnične zgodbe in pesmi o oskrbi, ki sem jih sama doživela.

Kakšna so bila tvoja doživetja ob zbiranju materiala in pisanju knjige?

Že od mladih let sem pisala tako zgodbe kot pesmi ob različnih doživetjih, posebno ob takih ki so me posebno prizadele ali pa sem jih želela ohraniti v spominu. Vse napisano sem seveda ohranila. Kar se pa knjige tiče pa sem pisala posebna veselja in bilo je kakor oddih ko sem na papirju zapustila svoje težnje. Ko sem to kasneje prebirala sem spoznala, da tega ne smem spraviti le zase. Zgodbe sem študentom posredovala kot del pouka v šoli medicinskih sester. Pri srečanjih mladcev in mladenk smo se pogovarjali, kako naj skrbimo za naše starše in prijatelje, in na različnih tečajih in seminarjih sem odgovarjala na vprašanja o oskrbi in negi. Dodala bi še spodbude kolegov, da naj zapišem svoje izkušnje in jih združim v knjigi. Ko sem se končno za to odločila sem se začela posvečati branju različnih avtorjev in s tem obogatila poglede in nasvete glede določenih vrst oskrbe, zbirala sem izkušnje in pisala vse, kar mi je srce pelo kot najbolj potrebno in primerno za današnje čase, za skupnost, družino ali posameznika.

Zelo sem bila vesela, ko so me razni bralci in uredniki spodbujali in vodili z velikim zanimanjem pri tem delu. Moram pa povedati še to, da je bilo odločilna beseda moje hčerke Tatjana, saj ona je bila prva, ki je knjigo brala in me dokončno skorajžila, da sem jo izdala.

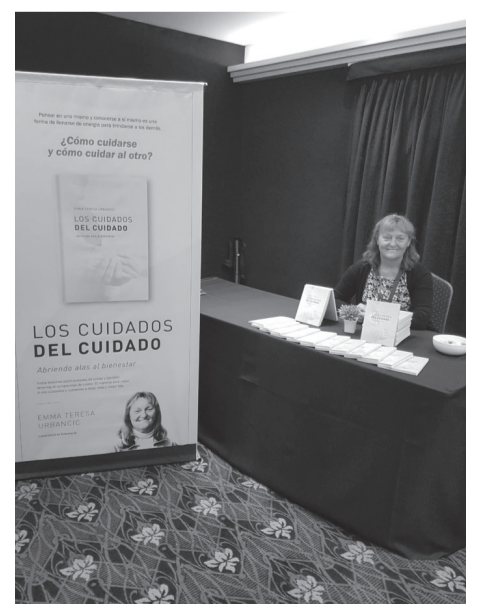
Hvala, Emi, da si tudi našim bralcem predstavila svoje delo, za katerega ti čestitamo!

Algunas palabras y/o frases que están en mi libro:

"Pensar en uno mismo y conocerse a sí mismo es una forma de llenarse de energía para brindarse a los demás. ¿Cómo cuidarse y cómo cuidar al otro? ¿Cómo el cuidar puede generar bienestar al cuidador y a la persona cuidada?"

"El cuidar es una energía que comunica preocupación, sensibilidad, compasión y ocupación, y no pocas veces supone un reto que genera incertidumbre, inseguridad e inquietud relacionado con el desconocimiento."

"Cuidar es mantener en buen estado lo que se adquirió como don. Y también es ocuparse por el bienestar de los demás".

KOLENDAR

10. 11. in 12. novembra
Martinovanje 2017 v Mendози

11. novembra
Ples RAST XLVII, Naš dom San Justo

12. novembra
Obletnica v Hladnikovem domu,
Slovenska vas

18. novembra ob 8:00 pm
VIII. Evropski večer v Carapachayu

OSEBNE NOVICE

KRSTA

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj je bila 21. oktobra krščena **Eva Grabnar**, hči *Andreja in Marjane Burgar*. Botra sta ji *Eliana Burgar in Dani Pregelj*, krstil jo je č.g. Franci Cukjati.

Isti dan je pa b cerkvi Santa Julia, v Caballito, bila krščena **Emma Dobovšek**, hči *Jožeta Matjaža in Andree Feliz*. Njena botra sta *Andrejka Dobovšek in Lucas Silva*, krstil jo je župnik msgr. Antonio Aloisio.

POROKA

V soboto, 28. oktobra 2017, sta se v cerkvi Nuestra Señora de Fátima (Gral. Rodríguez) poročila **Marija Sofija Kastelic** in **Guillermo Colobrarro**.

Priče so bili starši *Toni Kastelic in Lučka Marinček* ter *Ricardo Colobrarro in María Luisa Coria*. Poročno sv. mašo je daroval družinski prijatelj *Ricardo Fernandez Caride*. Novoporočencema čestitamo in želimo obilo sreče, božjega blagoslova ter Marijinega varstva.

KOZOLE, NOČNO ŽIVLJENJE, FILMSKI FESTIVAL, UCEMA..

V okviru festivala »Al Este del Plata«, posvečenega promociji kinematografije srednje in vzhodne Evrope, ki je bil v Buenos Airesu med 11. in 18. oktobrom, smo imeli priliko videti slovenski film »Nočno življenje«, za katerega je bil režiser Damjan Kozole nagrajen za najboljšo režijo. To je že njegova deveta nagrada za to režijo.

Festival, ki je pravzaprav perujski, se je razširil tudi v Argentino in je edini festival v Argentini, ki je posvečen filmom s tega dela Evrope.

Priznanje je v imenu režiserja prejela veleposlanica Jadranka Šturm-Kocjan (foto).

A še bo prilika, da si ogledamo to res dobro delo. V univerzi CEMA in v okviru njene kulturalnega programa, bo mesec november posvečen slovenskemu filmu. Skupaj z Veleposlaništvom RS so pripravili predstavitev treh filmov in sicer: 6. novembra »Vaje v objemu« (Metod Pevec), 13. novembra že omenjeni Kozoletov film »Nočno življenje« in »Panika« (Barbara Zemljčič) 27. novembra. Filmi, s kastiljskimi podnapisi, bodo predvajani v avditoriju CEMA, ulica Reconquista 775, Buenos Aires, ob 19:00 uri. Vstop je prost in brezplačen.

Več informacije dobiš na spletni strani ucema.edu.ar/cultura

Rok Fink

OB 100. OBLETNICI SMRTI J. E. KREKA

Z znanstvenim simpozijem v prostorih in soorganizaciji Slovenske akademije znanosti in umetnosti je bila 18. in 19. oktobra 2017 izpeljana zadnja pomembnejša prireditev v okviru spominjanja 100. obletnice smrti Janeza Evangelista Kreka (1865-1917). Veliko prireditev je bilo v preteklem letu, posnet je bil igrani dokumentarni film, na dvorišču Teološke fakultete Univerze v Ljubljani so mu odkrili tudi spomenik.

Krek je bil v nekdanji komunistični Jugoslaviji dolgo časa zapostavljena, čeprav ne povsem prezrta osebnost. Zato ni slučaj, da je med živječimi Slovenci njegov največji poznavalec dr. Walter Lukan, koroški Slovenec, ki živi na Dunaju. V kratkem pričakujemo izid njegove monografije o enem največjih Slovencev vseh časov.

Janez Evangelist Krek je bil vsestranska osebnost. Po osnovnem poklicu je bil duhovnik, vendar razmeroma malo v dušnem pastirstvu. Bil je bogoslovni profesor in vrhunski politik, med drugim tudi član kranjskega deželnege zbora v Ljubljani in državnega zbora na Dunaju. Čeprav je začel javno nastopati kot literat, se je hitro prelevil v najpomembnejšega slovenskega politika na socialnem področju. Kot politiku mu ni bilo nikoli za oblast ali položaj, ampak predvsem za to, kako bi pomagal malemu človeku: kmetu, delavcu, malemu obrtniku in malemu trgovcu. Takrat je namreč naglo razvijajoči se kapitalizem v Avstro-Ogrski zajel državljane z vso silo in grozil z uničenjem preje našete delovne ljudi. Janez Evangelist Krek je veliko raziskoval in pisal o njihovih stiskah, še več pa delal s pomočjo številnih duhovnikov in laičnih sodelavcev. Njegovi enkratni energiji se ni mogel nihče upreti. Ne visoka cerkvena hierarhija s škofom Antonom Bonaventuro Jegličem, ne liberalni in socialdemokratski nasprotniki ga niso mogli prezreti. Vsi so ga občudovali. Poglavitno sredstvo njegovega delovanja je bila organizacija; kulturna in izobraževalna društva, predvsem pa zadruga in kreditne hranilnice ter posojilnice na zadružni, to je vzajemni podlagi. Te so reševale in rešile kmeta pred vaškimi oderuhi, ki so kasneje postali najhujši liberalci.

Dolgo časa so med njegove največje zasluge prištevali njegov prispevek k nastanku stare Jugoslavije leta 1918. Bil je zagovornik povezovanja s Hrvati in Srbi, najprej onimi, s katerimi so živeli Slovenci v Avstro-Ogrski, kas-

neje pa tudi s kraljevino Srbijo. Tega ni delal zato, ker ne bi bil zaveden Slovenec, ampak v strahu, da Slovenci v dotedanji državni organizaciji ne bodo preživeli, da jim grozi uničenje s strani avstrijskih Nemcev. Danes ni to več njegova politična prednost, ampak napaka, še zlasti zato, ker je bil za jugoslovansko združenje pripravljen žrtvovati del obrobni Slovencev na Koroškem, Štajerskem in Primorskem. Za mnoge je problem tudi njegovo krščansko socialno ali krščansko socialistično gibanje, ki je izšlo iz znamenite enciklike Rerum novarum papeža Leona XIII., ker so mnogi njegovi sledilci končali v komunističnih vrstah. Za njegovo jugoslovansko danes lahko rečemo, da nihče ni brez napak, da je za nazaj lahko biti pameuten, toda za komunistične zablode pa zagotovo ni kriv, saj je bil takrat že mrtev. Dejstvo je, da znotraj Slovenske ljudske stranke, ki je prav zaradi njegovega dela postala prva politična sila pri Slovencih, ni imel pravega naslednika, da so njene vodilne politike bolj zanimale ministrske funkcije in časti, kot pa skrb za preporostega, pomoči potrebnega malega človeka.

Z zadnjim stavkom smo dali tudi eno možnih razlag, zakaj so se tako iztekle zadnje predsedniške volitve v Sloveniji. Največ glasov je dobil komunist Borut Pahor, slabo so se odrezale kandidatke, ki so javno povedale, da so verne. Vernost danes v Sloveniji ni politični magnet. Še najmanj za verne. Stranke, ki se sklicujejo na vero, se premalo brigajo za ponižane in razžaljene, za tiste, ki komaj živijo ali so revni. Pravijo, da bodo za njih poskrbele, ko bodo ustvarili bogastvo oziroma toliko, da skrb za njih ne bo problem za državne finance. To kaže na popolno nerazumevanje sociale. Revni ne zahtevajo prerazporeditve družbenega bogastva, ampak pomoč v stiski. To je krščansko, ne pa delitev drobtin z bogatinove mize.

Krek je danes slavljen in spoštovan. Žal pa tisti, ki bi ga morali v imenu ljubezni do bližnjega najbolj posnemati, nočejo prevzeti njegovega nauka. Imamo spomenike, potrebovali pa bi njegovega krščanskega duha. Zato desnica ne zmaguje, ampak tone. Biti kristjan v cerkvi ni problem, še manj pogumno, biti kristjan v vsakdanjem življenju, zlasti v javnem delovanju, pa je slovenskim »desnim« strankam nekaj najbolj tujega. Zato smo tam, kjer smo.

dr. Stane Granda (za Svobodno Slovenijo)

Sklepna prireditev Slovenskega srednješolskega tečaja ravnateljca Marka Bajuka

Slovenska hiša, 11. novembra 2017

ob 16.30: razdelitev spričeval
ob 17.00: sv. maša
ob 18.00: prireditev v dvorani

Dijaki, starši in prijatelji tečaja prisrčno vabljeni!

Društvo Slovencev v Mendози vabi na:

Sezidal sem si vinski hram
tam doli, kjer vinograd 'mam.
Če kdo prijat' ljev ima čas,
naj pride k meni v vas.

“Martinovanje 2017”

Program

Petek 10. nov ob 21uri v Slovenskem domu, degustacija različnih vrst Argentinskih vin.

Sobota 11. nov obisk vinarn v okolju kraja Luján de Cuyo, nato skupni "asado"

Nedelja 12. nov v Slovenskem domu, sv. maša in blagoslov vina, tekmovanje v peki peciva, skupno kosilo in prosta zabava. Sodelujejo Mendoški Oktet in Ansambel bratov Nemanič

Vsi lepo vabljeni...

Informacije na telefon: (0261) 439-6335